

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - DECEMBER 2011 JANUARI/FEBRUARI 2012

BELGIË - BELGIQUE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

Ons team is steeds op zoek naar clubs voor samenwerking.
Neem vrijblijvend contact met ons op, ons team staat graag
voor u klaar met verdere uitleg.

Het Pivoteam

Verdeler van:

KEMPA - HUMMEL - SALMING - ERIMA -
JAKO - CAVILLA - SELECT -
CON SPORT - MIZUNO - DIP'N GRIP -
PIXOFF - SOAPON - SPALDING

DE PIVOT

de.pivot@telenet.be

HANDBALSH

P.BE

Honnestraat 23

3700 Tongeren

0473/295 541

Handbal x-traVerschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt**Redactie**Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens**Medewerkers**Gerrit Vertommen
Conny Schepers
Linde Panis
Tim Houbrechts**Foto**David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Cois Van Aelst
Cedric Janssens
Welta
DHC Waasmunster
Philippe Vermander
Frederic Harvengt**Coverfoto**Sporttak in de kijker
bereikte heel wat
jeugdspelers zoals
deze Sasja Welp.
(foto: Cedric Janssens)

De volle zaal

Hoe gaat het met ons handbal op het einde van 2011, het jaar van Sporttak in de Kijker? Zoals steeds is het een afweging tussen de positieve en negatieve tendensen.

Het gaat slecht met de publieke financiën, en dat zal zich ook binnen de sport laten gevoelen: zullen de gemeentelijke subsidies aan sportclubs stand houden? Zal de fiscus dan toch zijn kostbare tijd investeren in het proberen alsnog het vel van de kei te stropen? Bij sommige clubs, zowel in Vlaanderen als in Wallonië, is taxman in ieder geval al langs gekomen, bij enkelen zonder erg, anderen houden er toch een kater aan over.

Bij de EHF, die in november haar 20ste verjaardag vierde, ging het over de dames. Hoe kan van het dameshandbal een product gemaakt worden dat even sterk is als het herenhandbal? Ook internationaal is er voor het dameshandbal nog een lange weg te gaan... Het bij voorkeur ter beschikking stellen van een aantal mandaten in raden van bestuur en commissies aan dames kan een eerste stap zijn. Maar er zullen dan ook wel een aantal dames moeten opstaan voor hun sport: zowel binnen de EHF als de VHV zijn het er momenteel helaas nog veel te weinig.

De 'volle zaal' werd bij de EHF naar voor geschoven als de eerste stap, van waaruit al de rest vertrekt. De media en de sponsors lopen niet warm voor kwalitatief handbal in een lege zaal. Om een zaal te vullen is er een goede manager nodig met creatieve ideeën. Bij ons heeft handbalclub Doornik op dat vlak al een hele weg afgelegd in België. De ploeg uit Henegouwen, voorlopig in tweede klasse, heeft als eerste Belgische club een professionele manager, speelt voor een doorgaans zeer goed gevulde en sfeervolle zaal, komt wekelijks ruim aan bod op de lokale zender en slaagt erin een budget te vergaren waar amper een ploeg uit eerste nationale tegen op kan. Een club om goed in de gaten te houden dus.

De nationale ploeg gaat in januari tegen Montenegro spelen in Doornik, en het wordt ongetwijfeld een hele belevenis. In Kortrijk bleef de handballiefhebber nog wat op zijn honger zitten: de Belgen waren op het einde van de eerste helft al min of meer k.o. gespeeld door de Letten. In Letland toonden de Belgen echter een ander gezicht: 5 minuten voor tijd stonden de Belgen nog 27-28 voor en werd het zenuwachtig stil in de hal van Dobeles. Helaas reddde de Letse doelman de meubelen voor zijn land in de slotfase. Tussen Kerst en Nieuw spelen de Belgen tegen Algerije en Gabon die zich voorbereiden op de Afrika-Cup, en op 7 januari ontvangen we dus Montenegro.

Intussen lijkt Tongeren al vruchten te plukken van de verhoogde trainingsarbeid. De bekerwinnaar walst zonder puntenverlies door de Belgische competitie en de Beneluxliga, en verraste de Serviërs van Vojvodina Novi Sad in de heenwedstrijd van de Europacup. Helaas strandde Tongeren, net als Initia eerder, op een zucht van de kwalificatie in de terugmatch...

United Tongeren herfstkampioen ... Jos Schouterden pleit voor competitiehervorming

Als we deze lijnen schrijven is de competitie halfweg. Met United Tongeren als ongeslagen herfstkampioen. Een verrassing is dat niet. Door hun transferbeleid en hun innoverende professionele aanpak hebben de Eburonen die eerste competitieronde alvast gedomineerd. Tijd om met T1 Jos Schouterden een tussenbalans op te maken.

4

United Tongeren is op drie fronten actief: competitie en beker, Beneluxliga én Europees in de Cup Winners' Cup. Doorgaans pleegt een trainer dan te zeggen dat zulk programma een extra zware druk op de spelers legt. Maar niet Jos Schouterden...

'Eerlijk gezegd, totnogtoe ben ik verrast over de inzet en het karakter van de spelersgroep die in zijn totaliteit scherp en alert overeind blijft,' begint de Hasselaar. 'We hebben een kern van 14 volwaardige spelers, intussen uitgebreid tot 16. Het is een mix van ervaring en jong talent. Het zijn jongens die stuk voor stuk iets bijbrengen tot het team. Tot op heden zijn we gespaard gebleven van blessures. Kijk naar Bocholt, kijk naar Nelo, kijk naar Hasselt,... het kan ook tegenvallen. Omwille van ons zwaar programma en omdat we op alle fronten willen schitteren heb ik de groep vooral in de

breedte willen uitbreiden. En wat merk ik? Blijkbaar is er zo'n evenwicht in het team ontstaan dat de spelers de competitie met succes kunnen verwerken. De prestaties blijven voorlopig optimaal.'

In die eerste competitiehelft konden we United Tongeren nauwelijks op een zwak moment, en zeker niet op een dipje betrappen. De Eburonen varen blijkbaar exact de uitgezette koers. En daar is de komst van Sasa Djukic niet vreemd aan.

'Eerlijk gezegd, begin augustus, tijdens onze voorbereiding, dacht ik al meteen onze ambities te moeten bijsturen,' bekennt Jos Schouterden, 'want het zag er naar uit dat we zonder linkshandige opbouwer de competitie moesten beginnen. Op de valreep konden we dan Sasa Djukic strikken, een gedroomde transfer, waarmee we in vergelijking met vorig seizoen

drie stappen voorwaarts zetten. Hij is dé man waar we naar op zoek waren, de ontbrekende schakel in de groep. En ook al is hij bijna 35 jaar, als speler een verrijking niet alleen voor Tongeren maar voor de hele Belgische competitie. Uiteraard was de top 4 spelen sowieso onze doelstelling. Zonder linkshandige had dat echter moeilijk geweest. Dankzij Djukic kunnen wij het spelconcept aanhouden dat we gewoon waren te spelen. Alleen: nu wordt het beter uitgevoerd dan voordien. Hij 'laat' spelen en hij 'doet' spelen, zo simpel is het. Toen Djukic zijn handtekening plaatste heb ik gezegd: jongens, nu moeten we voor de titelfinale gaan, nu moeten we ook voor een finaleplaats in de Beneluxliga gaan en nu moeten we ook de bekerfinale ambiëren. Inderdaad, we hebben de lat zéér hoog gelegd. Maar ik weet waarom. En de groep weet dat ook. Met deze spelersgroep aangevuld met Djukic moeten die drie objectieven de uitdaging zijn. Of we dat halen zal afhangen van de vorm van de dag. En of we gespaard blijven van blessures.'

Afslanking topklasse

'De competitie heeft zich sterker aangekondigd dan ze uiteindelijk blijkt te zijn,' gaat Jos Schouterden verder, 'ik bedoel daarmee dat het verschil tussen de eerste vijf en de rest groot is, groter dan voorheen. Over Tongeren heb ik het al gehad. Bij Hasselt wil de motor maar niet aanslaan, Initia vertoont niet die constante van vorig seizoen. Bij Nelo blijkt de spelerskern te klein om een kapitale te spelen op de cruciale momenten. Een sterk achtstal, maar de jonge wisselers blijken voorlopig te onervaren om straks het verschil te maken. Bocholt is op papier een regelrechte titelkandidaat, met op elke positie spelers die een wedstrijd mee kunnen beslissen. Helaas levert die erg homogene groep voorlopig onvoldoende rendement. Misschien is de groep nog niet helemaal vertrouwd met de nieuwe trainer. Misschien hebben ze het nieuwe spelconcept nog niet onder de knie. Dat laat ik in het midden. Maar ik weet dat bijvoorbeeld de broers Kedziora moeite hebben gehad met die omschakeling van spelen en resultaat spelen. Dat is een wereld van verschil met hun moederploeg. Dat ervaar ik ook met de jongens die bij Tongeren zijn gekomen vanuit Luik. Spelers uit het goede hout gesneden, ambitieus, bereid om te investeren in trainingsarbeid en zeer gedreven. Maar plots komen ze in een an-

dere situatie terecht. Van: alles kan, alles mag en goed geprobeerd, naar: resultaat handbal, prestaties neerzetten, in het gareel lopen. Nu worden zij met de beste zorgen omringd om door te groeien naar topniveau. Niet iedereen kan die omschakeling aan, hoor...

Tenslotte Sasja, verrassend bovenaan, hoort zeker bij de top. Alex Jacobs bewijst opnieuw dat geduld, consequent en keihard trainen resultaat kan opleveren. Hoed af voor wat hij realiseert, Alex heeft een stel talentrijke spelers moeten afgeven die beschikbaar op mekaar uitgekeken waren en nieuwe horizonten wilden verkennen. Maar hij heeft zich daar niet bij neergelegd en gezegd: dan begin ik opnieuw vanaf nul. Er zijn weinigen die het geduld kunnen opbrengen om enkele jaren te bouwen aan een team dat toch weer de top speelt.

En achter die zes ploegen gaapt een kloof. Het verschil is groot geworden, té groot. Daarom pleit ik andermaal om eens na te denken over een hervorming van de competitie. Is dit niet het moment om het aantal ploegen in eerste nationaal af te slanken. Acht ploegen misschien? En waarom geen zes? Tien is alleszins te veel, we hebben onvoldoende spelers om tien ploegen samen te stellen die op niveau met elkaar kunnen wedijveren. De oorzaak ligt voor de hand: kijk wat de topclubs weggehaald hebben in Beyne, in Flémalle, in Herstal, in Eynatten, in Eupen, kortom in het zuiden des lands... Daar zijn onze topclubs verantwoordelijk voor. Ja, ook Tongeren, ik ben niet te beroerd om dat te zeggen. We hebben de meest ambitieuze spelers ginder weggehaald om ze een betere opleiding te geven, om ze op een hoger niveau te tillen. We bieden die spelers kansen die ze in hun moederclub nooit zouden gekregen hebben bij gebrek aan middelen. Maar ... de kloof is er alleen maar groter door geworden.'

Professionalisering

Vorig seizoen al kondigde het clubbestuur van United Tongeren aan te zullen starten met extra dagtrainingen. Een kleine stap richting professionalisering, maar voor het Belgische handbal een grote stap vooruit. Intussen draait het project op volle toeren. De club heeft het technisch kader serieus uitgebreid en koos met Goran Vukcevic voor een fulltime begeleider van het project. Wat zijn na drie maanden roderen de eerste ervaringen?

Jos Schouterden: 'Een succes, een enorme stap

voorwaarts. We hebben het geluk over twee profs te beschikken die uiteraard aan die dagtrainingen deelnemen maar ook de rest op sleeptouw nemen. We hebben een vaste kern van een tiental spelers in dat systeem, twee profs plus acht jongeren. Die jongens ervaren nu hoe handbal internationaal wordt bedreven, wat het is om in een professioneel kader te gedijen. Samen presteren, maar vooral ook het eigen niveau opkrikken. Dat dit regime resultaat moet opleveren staat als een paal boven water. Maar ook hier is geduld vereist, dit heeft zijn tijd nodig. Reken maar op zes maanden vooraleer het écht rendeert. Jongens die op de Topsportschool zitten of zaten kennen dat regime al. Die zijn tien trainingssessies per week gewoon. Bij Tongeren hebben we nu zes baltrainingen en twee krachtsessies, plus individuele programma's. We bereiken toch wel een voor ons land ongekend trainingsvolume. We leunen echt aan tegen de top. Inderdaad, het is proeven van het professionalisme... Voorlopig is het zo dat het rendement van die extra trainingen nog niet optimaal is. Maar laat het maar groeien. Goran Vukcevic weet als geen ander hoe je individueel met spelers moet omgaan.'

Benelux en Europa

United Tongeren kwam als grote winnaar uit het eerste internationale weekend van de Beneluxliga. Als enige Belgische ploeg klopten de Limburgers twee keer hun Luxemburgse tegenstanders en verstedigden daarmee hun leiderspositie in poule B. T1 Jos Schouterden keerde als een gelukkig man terug uit het Groothertogdom...

'Ook voor de Beneluxliga hadden we een doelstelling geplaatst: minimaal tweede eindigen in de poule. Anders kun je de Final Four wel vergeten. En in die optiek was het zeer belangrijk om in Luxemburg 6 op 6 te halen. Dan heb je alles zelf in handen. Kijk maar naar Hasselt en Nelo: die zijn zeker niet uitgeschakeld, maar ze moeten nu wel alle zeilen bijzetten en rekenen op fouten van de tegenstanders. Zowel in de onderlinge duels als tegen de Nederlandse ploegen. Want nu wordt het stilaan ernst. Vorig jaar was ik enorm teleurgesteld dat we naast de finale tegen Volendam grepen. Nu treffen we elkaar zeker in februari en dan zien we wel...

Maar ik wil nog maar eens het belang van die Beneluxliga onderstrepen. Meer dan ooit geven clubs het signaal: reduceer de competitie.

Ook in Nederland en Luxemburg onderschrijft men het belang van deze competitie. Ook daar wil men de eigen competitie afslanken en de Beneluxliga uitbreiden. Een dubbele competitie spelen zou ideaal zijn. Eerst de eigen competitie, daarna de Benelux. Er moet alleszins worden nagedacht over zo'n nieuwe formule. Ik heb daar een persoonlijke visie op. Maar die poneer ik voorlopig liever niet omdat ik een dialoog daarover met alle actoren belangrijker vind. Maar geloof me, er is beweging op komst...'

Tot slot: United Tongeren speelt in de Cup Winners' Cup tegen RK Vojvodina uit Servië. Als dit nummer ter perse gaat weten we al meer. Maar tijdens ons gesprek blijft het koffiedik kijken. Jos Schouterden: 'Kijk, in Servië is Partizan Belgrado nummer één. Die club speelt ook in de Champions League. Wij kennen Rode Ster Belgrado van vorig jaar. Tongeren heeft toen twee keer thuis gespeeld en werd slechts nipt

uitgeschakeld, met 1 doelpunt. Vojvodina behoort tot de Servische top 3, is misschien net iets sterker dan Rode Ster. We hebben tevergeefs geprobeerd met die club tot een overeenkomst te komen om ook twee keer in Tongeren te spelen. Niet hoor, zij waren immers verwittigd, Vojvodina was duidelijk geïnformeerd dat Tongeren niet zomaar een makkie is. Men weet daar intussen ook wel dat de Serviër Djukic bij Tongeren speelt. Dus, het wordt een zware opdracht, maar we zijn niet kansloos. Het ideale scenario zou zijn: thuis een bonus afdwingen, en dan in Servië opgewassen zijn tegen het fanatieke thuispubliek. Want daar moet je al serieus stressbestendig zijn hoor. Maar ik kijk reikhalzend naar onze Europese campagne om, primo, de echte waarde van Djukic te ontdekken, en secundo, te weten hoever Tongeren momenteel staat ...'

Cois Van Aelst

7

Pech voor Djukic

Net na dit interview, tijdens de topper op Nelo, sloeg het noodlot toe voor United Tongeren. Op het einde van de eerste helft kwam Sasa Djukic (op dat moment al 7 doelpunten!) ongelukkig neer in een duel en moest hij geblesseerd naar de kant. Na de rust bleef de Serviër op de bank. In het hospitaal was de diagnose onverbiddelijk: polsbreuk en 6 weken gips. Een zware tegenslag voor de Eburonen op de drempel van hun Europese campagne.

Laat een pette totale je niet stoppen

Nieuw

MINI OMNIUM+

Eindelijk een aangepaste formule voor wagens die niet nieuw zijn.

Ook na een paar jaar is uw wagen nog splinternieuw voor u. Maar twijfelt u of investeren in die dure omnium nog wel zin heeft? Dan heeft Ethias nu de **Mini Omnium+**, een formule speciaal ontworpen voor 'niet nieuwe wagens'. Vraag uw offerte en vergelijk met uw huidige verzekeraar.

Meer weten?

ethias.be

0800 25 777

ethias
Doet wat moet

Ethias dankt vrijwilligers van sportclubs

Een vereniging zonder vrijwilligers kan niet overleven. Toch wordt maar al te vaak het werk van vrijwilligers als normaal beschouwd en vergeet men hen te bedanken voor de tomeloze inzet die ze leveren voor hun vereniging/club. Vrijwilligers werken in het algemeen achter de schermen, in de schaduw. Denk maar aan de mensen die de truitjes wassen, de tombola doen, helpen op de spaghetti-avond, de cafetaria openhouden, de club besturen, de wedstrijden fluiten, ...

Daarom is 2011 door de Europese Commissie uitgeroepen tot het "Europese jaar van de vrijwilliger". Zo kan men in de sportclub een vrijwilliger ook eens op het erepodium plaatsen en "DANK U" zeggen. Ethias startte in oktober met de actie "dank u vrijwilligers", een initiatief waarbij elke sportclub in België enkele vrijwilligers naar voor kan schuiven om hen in de picture te zetten.

Deze actie is zeker interessant voor alle handbalclubs. Met de hulp van Ethias kan elke club zijn vrijwilligers de nodige waardering geven, die ze zeker verdienen! Bovendien maak je als club kans op een leuke prijs!

Handbal X-tra wou wat meer weten over deze actie en sprak daarom met Patrik Moria, sponsoring manager noord bij Ethias en coördinator van het initiatief aan Vlaamse kant.

Beste Patrik, waarom organiseren jullie deze actie?

Vrijwilligers zijn vaak ondergewaardeerd binnen verenigingen. Ze verrichten tonnen werk, allemaal omdat ze een band hebben met hun vereniging/ club. In het kader van het Europees jaar voor de vrijwilliger wou Ethias een actie uitwerken om de vrijwilligers van sportclubs in België te bedanken.

Daarnaast is vrijwilligerswerk gebaseerd op een aantal waarden als engagement, nabijheid, menselijkheid en ethiek. Dit zijn ook de waarden die Ethias deelt en uitdraagt!

We werken voor deze actie samen met 30 partner-sportfederaties, goed voor bijna 7.000 clubs en 600.000 leden.

Kan je ons kort uitleggen hoe deze actie precies te werk gaat?

Iedere vrijwilliger kan zichzelf inschrijven via www.dankvrijwilligers.be. Aan de secretarissen van de clubs vragen we om die inschrijvingen te valideren, middels een registratie met een code. Zij kunnen trouwens zelf ook vrijwilligers inschrijven. Deze inschrijvingsperiode loopt nog tot 31 december 2011. Vanaf 1 januari 2012 start de 2de fase van de actie. Dan kunnen leden, sympathisanten,... van de betrokken club stemmen voor de ingeschreven vrijwilligers. Zo wordt er een rangschikking opgemaakt met clubs die de meeste stemmen behaalden voor de ingeschreven vrijwilligers.

Hangen er ook prijzen aan vast?

Zeker en vast. Elke vrijwilliger die geldig ingeschreven is ontvangt een mooie pin die getuigt van zijn of haar betrokkenheid binnen de club. Dankzij "dank u vrijwilliger" zullen niet enkel de sportmannen/vrouwen een overwinningsmedaille dragen. De vrijwilligers krijgen namelijk de gouden campanula, een bloem die symbool staat voor onze dankbaarheid, maar ook voor de dankbaarheid van de club. Daarnaast zullen de 400 clubs die de meeste stemmen haalden voor hun vrijwilligers beloond worden met een pakket ter waarde van 500 euro. Het is

dus aan de leden om zoveel mogelijk te stemmen op die mensen die er voor zorgen dat ze hun sport zorgeloos kunnen beoefenen!

Tim Houbrechts

L'ESTU klopt aan de grote poort

"Bien faire et le faire savoir"

Sinds enkele jaren waait er een frisse wind door het Henegouwse handbal. En dat heeft alles te maken met de grote dynamiek die er heerst rond de Doornikse handbalclub Estudiantes Tournai. Jarenlang was Doornik een sympathieke lokale club uit de lagere nationale reeksen. Ze onderhielden goede contacten met de West-Vlaamse clubs uit de buurt, maar bleven sportief in de schaduw. Tot de club in een stroomversnelling kwam. Wij staken ons licht op bij Arnaud Baudru, een sympathieke en dynamische dertiger, die de club in handen nam. Gedreven door clubliefde koppelde hij zijn professionele kwaliteiten, know-how en relaties aan de Doornikse handbalclub, en boekte gestaag vooruitgang op een heel aantal vlakken.

Arnaud Baudru: 'Het scharniermoment voor de club is 1997 geweest. Toen konden we terecht in de mooie sporthal van Doornik die nu de kern van onze vereniging is. Daarvoor zwierf de club rond in de kleinere sporthallen van gemeenten uit de buurt waar we eigenlijk niet thuis waren: Kain, Celles, Herseaux,... Nu hebben we een gezellige hal, die oorspronkelijk voorbestemd was om de thuisbasis te worden van basketbalclub Estaimpuis. Maar die club is, net als voetbalclub Moeskroen, op de fles gegaan. Sinds 2001 is l'ESTU dus de meest notoire gebruiker van de hal.'

'Rond hetzelfde tijdstip kwam ook de eerste speler van buitenaf naar de club: Stéphane Van Cauwenberghe was een technisch onderlegde Franse hoekspeler, die op een vierkante meter zowat iedereen in de wind kon zetten. Hij had een verleden bij Villeneuve d'Ascq, en ook veel relaties in het Noord Franse handbal. De sfeer was uitstekend bij Doornik en er kwamen nog enkele Franse spelers de club vervoegen, zoals Stéphane Frère en Cedric Parent. Het sportieve niveau ging omhoog en Doornik kon stijgen naar tweede nationale.'

Wat is jou rol in het geheel?

Arnaud Baudru: 'Ik ben vrij laat beginnen handballen, zo rond mijn veertiende denk ik. Ik ben het type dat graag verantwoordelijkheid neemt. Ik was steeds studentenafgewerdigde op school. Op mijn 18de ben ik in het clubbestuur gestapt, omdat ik het belangrijk vond dat alle geledingen van de club in het bestuur vertegenwoordigd waren. Zo werden ook mijn ploeggenoten nauwer betrokken bij de organisatorische aspecten van het clubleven, en ze hebben de handschoenen openomen. De club kan nog steeds bogen op heel veel vrijwilligers, ook bij de jongeren, en dat is een van onze grote krachten. Ik ben communicatie gaan studeren in Louvain La Neuve, en ik heb de club steeds mogen gebruiken en gebruikt om wat ik leerde in de praktijk te brengen. Ik werkte enkele jaren voor de mediagroep Vers l'Avenir. Ik deed de commerciële contacten voor adverteerders, en zo heb ik hier een groot netwerk kunnen opbouwen. Vorig jaar heb ik in samenspraak met de voorzitter, Philippe Wattiaux, beslist om van mijn hobby mijn beroep te maken. Het risico ligt grotendeels bij mij, want ik ben zelfstandige. Maar het is een berekend risico, want ik heb twee kinderen, dus ik mag geen al te domme dingen doen. Af en toe neem ik er een externe activiteit bij, deels voor het inkomen, deels om mijn horizon ruim genoeg te houden. Niemand is onvervangbaar, maar op dit moment zou het slecht uitkomen mocht ik om één of andere reden onbeschikbaar zijn. We werken echter hard om een structuur op poten te zetten waarbinnen ook dat moet lukken zonder al te veel problemen. Sinds dit jaar ben ik in samenspraak met het clubbestuur ook lid geworden van de Raad van Bestuur van de LFH en de BHB. Ook in die

instanties zien we mogelijkheden voor een interessante wisselwerking.'

'Philippe Wattiaux is voor mij een belangrijk klankbord. Hij is een ervaren bedrijfsleider, en heeft een keten in de sector van de binnenhuisdecoratie, vergelijkbaar met Heytens in Vlaanderen, zeg maar. We zien elkaar wekelijks en hij geeft me veel goede raad, bij voorbeeld over de investeringen. We hebben door de jaren een aantal belangrijke stappen gezet. We hebben het beheer van de cafetaria in concessie genomen, we werken met LED-boardings, die we eerst gehuurd en vervolgens gekocht hebben, we hebben enkele minibusjes van de club en een partnership met onze lokale TV-zender Notélé. De laatste stap hebben we dit seizoen gezet, met het geven van een deeltijds profcontract aan doelman Jens Lievens. Maar vergis U niet: de financiële middelen komen ons niet zomaar aanwaaien. We werken keihard voor elke Euro, en ons budget van 250.000 rondkrijgen is een heel karwei.'

11

'Bien faire et le faire savoir'

Arnaud Baudru: 'Het motto waaronder we werken is 'bien faire et le faire savoir'. Dat wil zeggen dat we in alles wat we doen binnen de

12

club streven naar kwaliteit, en dat streven ook uitdragen. Dat geldt zowel voor de inhoud als voor de verpakking, en beide elementen zijn belangrijk voor elkaar, ze versterken elkaar. Daarom is het voor mij ook heel belangrijk om onze communicatie goed te verzorgen. We hebben goede relaties met de lokale media, doordat we hen veel informatie aanleveren. We werken samen met een creatieve designer die knappe affiches maakt voor elke wedstrijd en we zorgen ervoor dat die ruim verspreid worden. We besteden veel aandacht aan onze website en nieuwe media. Maar het belangrijkste aspect is onze samenwerking met Notélé, onze regionale zender. Van elke thuiswedstrijd wordt er een samenvatting van 20 minuten uitgezonden in 'Estumag'. Dat is niet gratis, maar ik krijg er wekelijks zes aankondigingsfilmpjes voor. Die eindigen met een vermelding voor een sponsor, en die krijg ik vlot aan de man gebracht. Het geheel is dus zelfbedruipend. De volgende stap is Notélé zo ver krijgen dat ze ook meegaan op verplaatsing. Er zijn veel kijkers die ons echt wel volgen, maar nu krijgen ze maar de helft van het verhaal: de thuiswedstrijden. Wie in de picture wil staan moet het natuurlijk ook verdienen. We hebben de laatste jaren veel aandacht besteed aan het werven van publiek. We hebben acties gedaan met vrijkaarten bij vele doelgroepen, en met succes. We halen gemiddeld zo'n 700 toeschou-

wers in tweede nationale. Voor toppers zit de zaal vol. Een volle zaal is belangrijk voor de beleving van de supporters, maar ook voor de sponsors en de media.'

Toch is het niet allemaal rozengeur en maneschijn bij l'ESTU. Het schoentje knelt sportief. De club slaagde er wel in het aantal jeugdspelertjes gevoelig op te trekken, maar kwalitatief is het nog steeds wat minder.

Arnaud Baudru: 'Ik ben op dat vlak niet zo optimistisch op de korte termijn. De laatste jaren hebben we een grote inbreng uit West-Vlaanderen en Frankrijk bij de senioren. Uiteraard zouden we liever spelen met voornamelijk jongens uit de directe omgeving, maar die zullen het toch eerst moeten verdienen. We hebben dit seizoen helaas zeer matige junioren en kadetten. Momenteel spelen er met de broers Mathijs, de broers Lievens, Vladimir Olexiouk en Jurgen Verschelde zes West-Vlamingen bij ons. Met Verin, Beghin, Ndongmo, Grenz en de broers Dassonville hebben we ook 6 Fransmannen in de kern. De Doornikse inbreng is dus kleiner dan vroeger. We zien wel duidelijke verschillen tussen die verschillende groepen. De West-Vlamingen, met daarbij onze trainer Robin Mathijs, zijn harde werkers. Ze trainen veel en graag. De Fransen zijn technisch meer onderlegd maar schuwen de fysieke inspanning een beetje: zij

hebben liefst een korte opwarming en daarna alles met bal. Zelf beschouw ik me niet als een sporttechnische specialist, dus daarvoor doe ik beroep op mensen die daar meer in thuis zijn, zoals Sylvain Fellez, onze jeugdcoördinator. Hij moet er met zijn trainers voor zorgen dat onze jeugdwerking op termijn enkele spelers zal leveren voor ons fanionteam. Op termijn willen we ook een nauwe samenwerking uitbouwen met de sportschool in Moeskroen. Een opleiding handbal is er in principe haalbaar. Gesteld dat we erin slagen om naar de hoogste afdeling te promoveren, zullen we op korte termijn nog eens diep moeten nadenken hoe we een competitief team op de been kunnen brengen op dat niveau.'

België - Montenegro

Op zaterdag 7 januari om 20.00h organiseert Doornik voor de eerste keer een kwalificatiewedstrijd van de nationale seniorenploeg. Arnaud Baudru: 'In 2007 waren de senioren al eens te gast voor een oefeninterland tegen Israel. In 2010 organiseerden we mee het kwalificatietornooi van de U18. Voor de club zijn dat goede gelegenheden om in de regio naar buiten te komen met handbal. We bereiken

andere mensen en we steken er ook heel wat van op. De samenwerking met de federatie verloopt vlot en we zijn dan ook enthousiast om deze WK kwalificatiewedstrijd te organiseren. Zeker nu we met Gert-Jan Mathijs en Jens Lievens twee internationals leveren is er nog een bijkomende dimensie. Voor hen wordt het een echte thuiswedstrijd. We nodigen iedereen dan ook uit om de sfeer in Doornik te komen opsnuiven!' **David Van Dorpe**

13

Tickets kan je bestellen via www.handbal.be. In voorverkoop betaal je 8 euro, aan de kassa 10 euro. Omdat de zaal goed gevuld zal zijn, vragen we om voor kinderen onder de 14 jaar ook een ticket te nemen, aan de symbolische prijs van 2 euro, zodat we een goed zicht hebben op de opkomst. **www.handbal.be**

'Wij wonnen de Kardinaalsbeker en ik werd door Initia Hasselt gesolliciteerd'

Bij de meeste sportliefhebbers staat hij bekend als de man die dit seizoen een supersterk seizoen volmaakt bij voetbalclub KV Kortrijk. Een plaats in de play-offs of een bekerfinale zaten er begin december zelfs nog in voor de Kortrijkzanen.

Wat maar weinigen weten, is dat de 47-jarige Hein Vanhaezebrouck twintig kilo lichter en ruim dertig jaar geleden een uitstekende handballer was. Als gewezen turnleraar heeft hij ook een visie op het sportgebeuren en op de jeugdopleiding zoals ze nu gebeurt. Soms merkwaardige woorden. Ook bestemd voor het voetbalmilieu.

Hij heeft net de klassieke wekelijkse persconferentie van KV Kortrijk achter de rug als we hem aanspreken. 'Ha, Handbal X-tra, da's tof.' Zijn gezicht klaart op en een ruime babbel over één van zijn andere favoriete sporten kan er best af. De interesse is gebleven.

Maar waar kwam die interesse voor het handbal eigenlijk vandaan?

'Die hadden wij, als leerlingen van het Sint-Pauluscollege in Wevelgem alleen maar te danken aan één man en dat was onze turnleraar Rudiger Verschoore. Voor wij naar de

middelbare afdeling kwamen, speelden wij allemaal voetbal. Dat deden nu éénmaal alle jongeren van onze leeftijd. Bovendien was mijn vader secretaris van White Star Lauwe en dus was de band met het voetbal heel sterk.'

Dat veranderde toen jullie bij Rudiger Verschoore kwamen?

'Inderdaad. Wij waren in Wevelgem met zo'n 300 leerlingen op die school en voor ons ging er een wereld open. Wij maakten er kennis met alle mogelijke sporten: vooral met handbal, maar ook met volley, alle vormen van

atletiek, basket en ik geloof zelfs dat hij ooit krachtbal geïntroduceerd heeft. Wij zaten met veel jongens op die school die het later nog wel maakten in de sport zoals Lorenzo Staels, Ducolombier, Bart Maes... Hij maakte van ons eigenlijk allemaal allround-atleten. Ikzelf deed het trouwens ook niet slecht in het atletiek (zie artikel over Rudiger Verschoore). We hadden les tot vijf uur 's namiddags en dan moesten we ofwel studie, ofwel sport volgen vanaf kwart na vijf tot kwart voor zeven. Ik herinner me niet dat we veel aan studie deden. Elke avond deden we nog anderhalf uur aan sport en telkens was dat een andere sport.'

Heeft hij jullie ook een aantal zaken bijgebracht, die je in jullie latere sportleven nog konden gebruiken?

'Absoluut. Hij was een droom van een sportleraar. Hij was wel heel veeleisend. Je moest je aanpassen en hij zette ons wel aan tot een grote gedrevenheid met hetgeen je bezig was. Als je naar topprestaties wilde toelevan, moest je ook altijd trainen op niveau, vond hij. Zelfs nu gebruik ik nog technieken uit de lessen die hij toen gaf: hoe je jouw lichaam moest zetten, het voetenwerk, gewoon hoe je moet lopen. Ik vind dat trouwens een tekortkoming bij de huidige jeugdopleiding. Die is veel te eenzijdig gericht. Jeugd ploegen in het voetbal trainen soms vier keer per week, maar alles is er dikwijls té eenzijdig op het voetbal gericht. Coördinatie-oefeningen, de ontwikkeling van het ganse lichaam, af en toe eens een andere sport beoefenen als tussendoortje, dat zie je nog maar zelden.'

Je gaf vroeger op school ook (sport)lessen...

'Ja. En heel wat sportleraars klagen er misschien wel terecht over dat zij als de 'kneusjes' uit de onderwijswereld bestempeld worden. Als er een uur wegvalt op school, is het nogal eens dikwijls L.O. In vergelijking tot andere landen missen wij gewoon een sportcultuur in dit land. Er zouden best ook wat meer leraars als Rudiger in het onderwijs mogen komen, die sport gaven buiten hun uren en die er niet eens voor gesubsidieerd werden. Wij hebben toen echt wel heerlijke momenten beleefd.'

Jullie wonnen ook de Kardinaalsbeker, de scholencompetitie van het katholiek onderwijs...

'De oudere generatie met Jos De Leu had zulke

deelnames al wel eens meegemaakt. Met z'n allen in het VW-busje van de godsdienstleraar. Eerst Vlaanderen veroveren, was de leuze. We stonden toen echt wel met een talentrijke groep sportmannen in de ploeg en de eerste wedstrijden wonnen we met de vingers in de neus. Tot slot moesten wij een toernooi gaan spelen in Hasselt, met het plaatselijke Sint-Jozef als belangrijkste tegenstander. Dat was eigenlijk een ploeg, die samengesteld was uit jeugdspelers van Initia Hasselt. We speelden 4-4 gelijk tegen hen, maar omdat zij later nog een steek lieten vallen, wonnen wij de finale.'

Je zou toen een aanbieding gekregen hebben van Initia...

'Klopt. Ik kreeg toen een telefoontje van hen. Ze stelden voor dat ik zou verhuizen naar Hasselt. Maar ik was toen 15 jaar en ik wist ook wel dat handbal in België niet sport nummer één was, waar je jouw brood niet mee kon verdienen. Bovendien moest ik toch stilaan een keuze maken: handbal of voetbal, want dat deed ik dus ook nog. Het werd voetbal.'

Maar dat gebeurde met ongeveer dezelfde groep atleten als in het handbal?

'Hahaha. Dat was soms heel grappig. Want als de voetbaltrainingen voorbij waren, trainden wij handbal onder mekaar. Speciale nummer-tjes instuderen, voor spektakel zorgen, 'haley hoops', kortom: alleen het beste was goed genoeg voor ons.'

Op welke positie stond je zelf als jeugd-speler?

'Ik was meestal opbouwer. Maar eigenlijk begon ik als doelman. Ik was vrij groot en dus werd ik daar opgesteld. Ik was echter wel het beste als spelverdeler-opbouwer. Ik had een goede passeerbeweging. Springen en gooien. Ik had ook een truuksje: doen alsof ik ging springen, dat niet doen en ik was mijn mantetje voorbij. Op die manier heb ik pakken doelpunten gescoord.'

Heb je ooit in de eerste ploeg handbal gespeeld?

'Ja. Als 15-jarige werd ik opgesteld in een buitentoernooi aan de kust. Buitenlandse ploegen, Sasja en dus ook wij als Sint-Paulus Wevelgem. Ik mocht in doel staan van de eerste ploeg en ik was iemand die geen schrik had om me in de baan van een aanstormende spe-

ler te gooien. Maar tegen Sasja kwam ik een speler tegen met een beweging die ik nog niet had meegemaakt, nl. een dunkende aanvaller. Die viel dus compleet op mij, mijn knie verdraaid en gescheurde gewrichtsbanden. Voor het eerst in mijn carrière maakte ik kennis met een zware blessure.'

Maar je koos voor het voetbal...

'Ik was echt wel een complete atleet, hoor! Ik kon in competitie meedoen in het volley, basket, atletiek en handbal. Ik had op fysiek gebied misschien toch altijd iets extra's. Ik bezat ook in alle balsporten het noodzakelijke balgevoel én ik was explosief. Zelfs nu behoort ik in het springen in een 'competitie' tegenover mijn groep voetballers bij de eerste helft van de groep.'

Je bracht ook de voetballers van KV Kortrijk mee naar de handbalinterland België - Letland enkele weken geleden.

'Ja, ze hadden mij gevraagd om de opworp te komen geven en dus dacht ik dat we er best eens een groepsgebeuren van konden maken. Vele spelers wisten wel van het bestaan van handbal af, maar weinigen hadden al ooit een match 'live' meegemaakt. Ik denk dat ze genoten hebben van die eerste kennismaking.

Ze waren vooral verbaasd over de snelheid van passing en de wisselwerking tussen verdediging en aanval. Ze vonden het ook een heel explosieve sport.'

Je was wel vergeten dat die bal zo kleefde?

'Nee. Ik wist absoluut wel dat er hars kleefde aan die wedstrijdbal, maar ik had er niet aan gedacht dat - als je die bal wat langer vasthield - hij nog meer begon te kleven en dus werd het een beetje een hilarische opworp.'

Wat vond jijzelf als 'kenner' van die wedstrijd?

'In de eerste helft vond ik de Belgische ploeg vooral in verdedigend opzicht tegenvallen. Ze stapten geregeld uit de verdediging, maar de tegenstanders waren gestalterijker en dus kregen ze te veel kansen: zowel van op afstand als vrijgespeeld voor doel. De Belgen gingen ook zelden of niet blokken. Ik zag het eerste degelelijke blok pas na 28 minuten. Het was dus voor de Letten een schietkraam. Het verbaasde me ook dat de Belgische spelers zo klein uitvielen. Na de rust kozen ze dan toch meestal voor een 6-0-verdediging, speelden ze collectief beter en ik vond het positief dat ze toen ook vrij veel scoorden. Maar toen was het kalf al verdronken.'

Marcel Coppens

Rudiger Verschoore, de man die Hein handbal bijbracht en nog veel meer ...

Hij is nog altijd fit en sportief. De ex-leraar Lichamelijke Opvoeding uit Wevelgem, Rudiger Verschoore, was de man die Hein Vanhaezebrouck de liefde voor het handbal (en voor heel wat andere sporten) bijbracht. En daar is hij nog altijd trots om. Zoals hij ook fier is over de carrière die zijn ex-leerling intussen maakte in het voetbal en in het bijzonder bij KV Kortrijk. Rudiger gaat af en toe kijken. 'Ik zie hem soms zelfs reageren zoals ik dat zelf ook zou gedaan hebben,' meent Verschoore.

Rudiger Verschoore is helemaal geen onbekende in het West-Vlaamse sportlandschap en zeker niet in het handbalmilieu. 'Maar op een bepaald moment werd het allemaal iets te veel. Ik was trainer, scheidsrechter, soms moest ik bij de vrouwenploeg invallen als tafelman en als voorzitter van de West-Vlaamse Handbalbond zat ik ook nog in het uitvoerend comité van de Vlaamse Handbalvereniging. Tegelijkertijd gaf ik nog les in Wevelgem, waar ik na de uren ook nog op vrijwillige basis training gaf aan jongeren. Het is daar dat ik o.a. handbal gaf aan mensen die later nog bekend geraakten in het voetbal: Lorenzo Staelens, Ducolombier en dus ook Hein Vanhaezebrouck. Hij was altijd al een grote voor zijn leeftijd en zo kwam het dat hij op 16-jarige leeftijd al mocht meedoen met de eerste ploeg van Wevelgem, maar hij moest een keuze maken en hij koos voor het voetbal.' Rudiger kijkt wel met een tikkeltje weemoed terug naar die glorieperiode van het handbal in West-Vlaanderen. 'Het was een periode waarin we, dankzij een sterk bestuur en mensen met veel verantwoordelijkheidszin, furore maakten met onze sport. We speelden op een bepaald moment met vijftien clubs in West-

Vlaanderen, maar die positie is intussen helemaal afgekalfd en overgenomen door sporten als het basket en het volley. De redenen? Een tekort aan trainingsfaciliteiten, het feit dat handbal niet echt een 'gemakkelijke' sport is en constant 'troebels' in de bond. Het ontbrak daar wel eens aan continuïteit en visie. Bijkomend gevolg is het ontbreken van goede resultaten omdat de 'visvijver' waaruit we kunnen putten, steeds kleiner is geworden. Ik ging onlangs naar de interland België - Letland kijken en ik vond het daar een bedroevend peil.'

Verschoore is na 42 jaar als sportleraar nog steeds actief. In het tennis bij TC Wimbledon Marke. 'Ach, mensen met veel tijd kunnen ze altijd gebruiken. Ik ben dan wel met pensioen, maar ik voel me nog altijd goed. Ik geef er een beetje les aan beginners. Een heel andere ingesteldheid. Geen stress meer en ik verdien er nog een centje mee ook. Soms word ik tevens opgeroepen om mee te doen met de interclubploegen: +45, +50, +55, ik heb er overal aan deelgenomen. En je speelt of je geeft les aan mensen die tijd hebben voor of na, waardoor het ook voor iedereen gezellig blijft,' heeft hij al ondervonden.

Maar toch nog even terug naar zijn ex-leerling Hein Vanhaezebrouck. 'Weet je dat hij tussen 12 en 16 jaar een compleet atleet was. Niet alleen in het voetbal en in het handbal blonk hij uit, maar ook in het atletiek. Ik herinner mij dat hij b.v. 1m70 hoog sprong, 5m70 ver en de 100 meter liep in 11.9. Ik vind dat hij ook een grote trainer geworden is in het voetbal. Een echte ploegman, die spelers beter maken kan. Ik zie hem ook zaken doen, die ik indertijd zelf hanteerde: de manier van spelers benaderen bijvoorbeeld en zijn manier van spelen. Daar vind ik trouwens af en toe trekjes uit het handbal in terug.'

Marcel Coppens

Bondscoach Yérime Sylla

'Belgie heeft technisch begaafde handballers' Maar er is nog veel werk op het fysieke en mentale vlak

Yérime Sylla heeft er zijn eerste maanden als bondscoach opzitten. De spelers zijn vol lof over zijn aanpak, maar zou het omgekeerd ook zo zijn? Geen betere manier om dat te weten te komen dan het even te vragen aan de man zelf.

18

Yérime Sylla: 'Ik was aangenaam verrast over de technische bagage van de spelers. Ze hoeven op dat vlak echt niet onder te doen voor de internationale tegenstand. Het schoentje knelt voor een deel op het fysieke vlak, en voor een deel op het mentale vlak. Je kan van een speler van een meter tachtig uiteraard geen dubbele meter maken. Daarvoor moet de vijver in België vergroten, en ik hoop dat dit op termijn ook zal gebeuren. Maar er kan nog een pak progressie gemaakt worden indien de spelers die er nu zijn beter begeleid worden op het fysieke en conditionele vlak. Maar dat komt niet vanzelf, daarvoor moet er meer getraind worden. Ik merk met genoegen dat er op dat vlak een duidelijke bewustwording is en dat een aantal clubs, met Tongeren voorop, extra trainen. Daarnaast is het topsportcharter dat een heel aantal spelers getekend hebben en goed signaal. Zowel van de bond als van de

spelers. Ik heb op korte termijn geen nadruk willen leggen op het fysieke aspect. Het was zinloos om te proberen daar iets aan te veranderen. We hebben wel de basis proberen te leggen voor de toekomst, door samen te werken met Ragnar Oskarsson. Daarnaast hebben we alle spelers morfologisch laten screenen door Benjamin Degryse, de specialist van LOSC, de voetbalclub van Rijsel die Frans kampioen is en waar jullie landgenoot Eden Hazard speelt. Ik heb in de aanloop naar de wedstrijden de nadruk gelegd op het collectieve. We kunnen enkel boven onszelf uitstijgen als er een hechte groep staat, jongens die elkaar vertrouwen en waarderen. Het zijn voornamelijk jongens die momenteel gemiddeld slechts één keer per dag trainen. Als ik hen dan gedurende de stage twee keer per dag afbeul, en volpomp met tactische richtlijnen en nummertjes riskeer ik een averechts effect.'

Wat is je analyse van de wedstrijden?

Yérime Sylla: 'Spelen tegen Luxemburg was geen goede voorbereiding op Letland. De Luxemburgers hadden een mindere dag, en we wonnen veel te gemakkelijk. In verdediging konden we ze zonder veel problemen opvangen en zo veroverden we veel ballen waarop we makkelijke doelpunten op tegenaanval konden scoren. In de eerste helft tegen Letland ging het veel moeilijker: ze werkten goed af, er kwam amper een tegenaanval uit de bus, en de spelers begonnen te twijfelen. Pas toen de kloof zo groot was dat de wedstrijd gespeeld was konden ze bevrijd handballen, en kwamen de kwaliteiten weer boven. Maar een topsporter moet omkunnen met druk. Je leert maar omgaan met druk als je regelmatig in die omstandigheden moet acteren. Wie gewoon is om voor 200 toeschouwers te spelen moet even wennen als er plots 1500 toeschouwers in de zaal zitten. Wie gewoon is om in het laatste kwartier 10 doelpunten voor te staan tegen een tegenstander die toch niets meer kan forceren heeft het moeilijk om een spannend wedstrijdslot te controleren. Daarom moet België maatregelen nemen om het niveau van de eigen competitie op te trekken. De Beneluxliga is een goede stap. In Letland spelen we veel beter dan in Kortrijk, misschien ook omdat er wat minder druk was, maar we staan in de 55ste minuut 27-28 voor en we zijn in balbezit. Toch geven we het alsnog uit handen. Deels omdat hun doelman verdiende heeft, dat kan natuurlijk in de sport, maar we verkwanselen ook een tegenaanval. De er-

varing om daar beter mee om te gaan doe je maar op door regelmatig in een positie te zijn waarbij je een voorsprong op dat niveau moet verdedigen. Daarom is het goed dat Tongeren en Hasselt Europees gespeeld hebben, maar je stelt wel vast dat ze beiden exact hetzelfde voorgehad hebben: Hasselt mist in IJsland de kans om zich te kwalificeren op enkele seconden van het einde, Tongeren verspeeld de goede uitgangspositie ook nipt. Hoe meer je dat leerproces kan versnellen, hoe vlugger je er de vruchten van zal kunnen plukken. Ik heb wel gemerkt dat onze spelers capabel zijn om richtlijnen op korte termijn in de praktijk te brengen, en dat is een grote troef. Als ik eraan denk hoelang we er soms over deden bij Duinkerken om een aantal zaken vanop het tactisch bord naar het parket te brengen...

En Montenegro?

Yérime Sylla: 'We zullen het hen zo lastig mogelijk maken. Het wedstrijdbegin zal cruciaal zijn. We hebben het voordeel dat we regelmatig samen kunnen trainen, met dank aan de clubs die hun spelers vrijgeven op dinsdag. We hebben nog enkele voorbereidingswedstrijden tussen Kerst en Nieuw, onder andere tegen Algerije. Dat is in alle geval een degelijke tegenstander. Voor Montenegro worden het hun eerste wedstrijden in deze campagne. Ze zijn er wel in geslaagd om een aantal jongens die in het buitenland spelen terug voor de nationale ploeg te laten uitkomen. Ik kijk er in alle geval naar uit!

David Van Dorpe

DHC Waasmunster, een nieuwe wind in de hoogste damesreeks

De familie Verschuuren is een handbalgezin zoals vele in Vlaanderen. Vader Mario voorzitter van een bloeiende damesclub, zijn echtgenote constant in de weer voor de vereniging, de dochters Marlies en Clara talentvolle speelsters en ook al actief in de technische staf. DHC Waasmunster scheurde in 1993 af van HKW als zelfstandige damesclub. 'Een financiële kwestie, eigenlijk van voor mijn tijd,' herinnert voorzitter Mario Verschuuren zich. Wél 'van zijn tijd' is de promotie naar eerste nationaal. Een historische doorbraak in de clubgeschiedenis?

'Ongetwijfeld,' weet voorzitter Mario Verschuuren, 'het is iets waar we toch al jaren naartoe werken. Als sportclub moet je altijd het hoogste ambiëren. Bij DHC is het nooit de bedoeling geweest tevreden te zijn met Liga, of Regio, zelfs niet met tweede nationaal. Toen we een achttal jaren geleden een sterke lichting jeugd bijeen hadden, kreeg de droom van eerste nationaal pas echt gestalte. Het is eigenlijk een symbiose geweest van eigen talent, goede technische omkadering, een ambitieus clubbestuur en de juiste mentaliteit van ouders en medewerkers. Zo is de lokroep van eerste nationaal gegroeid...'

'Nee, ik ben zeker niet de architect van die

promotie,' lacht Jo Smet, trainer-coach van DHC, 'ik heb er uiteraard wél aan meegewerkt. Samen met Veerle Permentier overigens. Twee jaar geleden hebben we een plan opgesteld om te promoveren. We hadden toen al enkele keren de play-offs gespeeld, telkens zonder succes. We haalden wel resultaten, maar niet tegen de top. Tegen die ploegen moesten we doorgaans de duimen leggen. Maar dan had die sterke lichting meisjes plots voldoende ervaring en body om wél op resultaat te spelen. Toen hebben we gezegd: nu moeten we er voor gaan. Vorig seizoen hebben we constant gedomineerd. Toen is het besef gegroeid dat we meer in huis hebben dan algemeen werd

gedacht. Toen is de ambitie om te promoveren concreet geworden. Deze meisjes zijn geboren in '92, '93, '94, zij hebben dus nog aardig wat groei-marge. Vandaar ook onze hoop om in eerste nationaal een vaste waarde te worden...'

Nipt verlies

'Die superioriteit van vorig seizoen is zeker geen nadeel gebleken. De meisjes hebben de overstap goed verwerkt, alhoewel de kloof tussen 1 en 2 mijns inziens bijzonder groot is,' vervolgt T1 Jo Smet. 'De snelheid van uitvoeren ligt hoger, het technisch niveau ligt hoger, je staat elke wedstrijd onder druk, het is fysiek zwaarder, een wereld van verschil. Bovendien zitten we al van bij de competitie-start met enkele geblesseerden die echt onmisbaar zijn voor het team. Onder meer onze keeper Clara Verschuuren, out met een knieletsel en nu pas stilaan opnieuw aan trainen toe. Dat weegt natuurlijk op de groep, we waren nog nooit compleet. En toch werden we nooit weggespeeld. Kijk, samen met Veerle Permentier heb ik de trainingsarbeid aanvankelijk opgevoerd tot 4, zelfs 5 trainingen per week. Een voorbereidingscampagne met resultaat, want we waren er klaar voor. Nipt verlies tegen Eynatten en Bocholt, op DHW onze slechtste match tot-nogtoe gespeeld, Sint-Truiden was zeker geen afgang en de nederlaag in Turnhout voelde aan als een overwinning. Enkel Visé heeft ons pijn gedaan. Intussen trainen we drie keer per week, en krijgen de spelers nog een individueel programma mee voor thuis. Sommigen doen dat, anderen niet, dat merk je wel aan de prestaties op training en in de wedstrijden. Al bij al blijven we goed overeind...'

DHC Waasmunster staat 9de met winst tegen Meeuwen, de rode lantaarn. Symptomatisch voor de vooruitgang van de groep was echter de 35-31 nederlaag bij Rhino. Een nederlaag die, dixit Jo Smet, als een zege werd onthaald. Maar ... verliezen is niet leuk. Worden die -zelfs kleine- nederlagen niet frustrerend? 'We zijn eigenlijk meteen goed gestart in Eynatten,' bevestigt Jo Smet, 'een ploeg die we goed kennen. De onderlinge confrontaties waren altijd kantje-boordje. Ondanks de voor-sprong qua ervaring -Eynatten had al een jaar eerste nationaal gespeeld- was het niveauverschil nauwelijks merkbaar, zelfs onbestaand. Dat geeft moed natuurlijk. Dat zijn wedstrijden die door details worden beslist. Kort voor

tijd stond het nog gelijk, maar dan geeft ervaring vaak de doorslag. Uitgerekend die ervaring missen wij, de juiste manier om in money time het laken naar je toe te trekken. De ultieme strafworp afdwingen die nog net winst oplevert. Dat missen onze meisjes nog. Maar frustrerend durf ik dat niet noemen, ik heb het toch zeker niet gemerkt. Ik denk dat trainer en bestuur meer teleurgesteld zijn dan de spelers. Neem nu Rhino. De meisjes gingen naar Turnhout met de gedachte: als we hier met minder dan tien goals verliezen zijn we goed bezig. Dat zou niet mogen ... Inderdaad, het kwaliteitsbesef moet nog worden opgedreven. De schade beperken mag geen optie zijn, we moeten proberen van te winnen. Die klik moeten de meeste spelers nog maken.'

'Nee, dat is geen gebrek aan zelfvertrouwen,' vult de voorzitter aan, 'maar in elke wedstrijd hebben ze wel een dipje. We starten meestal goed, maar omstreeks de 20ste minuut worden we traditiegetrouw geteisterd door tijdstraffen. Dat is als een rode draad door het competitieverloop. Een ondertalsituatie is meestal fataal. In tweede konden we dat nog opvangen, nu blijkt een gebrek aan ervaring. Maar er is progressie, de laatste matchen gaat het al beter...'

Het is ook zo dat de waardeverhoudingen in de hoogste reeks nogal afgetekend zijn. Daarmee bedoel ik: het verschil tussen de top 4 en de rest is groot. Visé is mijns inziens met stip de nummer één. Daarachter zitten Hasselt, Sint-Truiden en Rhino elkaar op de hielen. DHW is een outsider, want afwachten als de ploeg eindelijk compleet is. Bij de topploegen hangen de resultaten soms af van enkele vedetten. Kijk naar DHW. Bij ons is er meer evenwicht, iedereen kan scoren. Die collectiviteit is onze sterkte.'

Behoud prioritair

Op de persconferentie in Hoboken was de Wase delegatie erg duidelijk toen naar ambities werd gehengeld: het debuut in eerste nationaal zou een overlevingstocht worden. Hoger dan het behoud durfde niemand van DHC Waasmunster te mikken. Of die doelstelling intussen werd bijgestuurd?

'Nee, ik zou niet weten waarom,' aldus voorzitter Mario Verschuuren, 'ons in eerste nationaal handhaven is een prioritair doelstelling. Opnieuw degraderen zou immers geen goede zaak zijn, dat zou wel eens een sneeuwbal-

fect voor gevolg kunnen hebben. Meisjes die elders hun geluk willen beproeven, snap je? Zaken zou een enorme teleurstelling zijn, zowel voor de speelsters als voor het clubbestuur. Het klinkt misschien oneerbiedig, maar tweede nationaal is momenteel zowat het vagevuur. Het niveauverschil is er immens groot en toch wordt het moeilijk om eruit te geraken. Ik herhaal wat Jo Smet heeft gezegd: onze speelsters hebben al veel verloren, maar ontgoocheling was daar zelden bij. Vandaar dat we op dit niveau moeten blijven handballen. Afzakken zou een ramp betekenen voor de toekomst van de club...'

DHC Waasmunster is de hoogst spelende club in Oost-Vlaanderen. Mario Verschuuren vindt met terechte fierheid dat zulks ook een zekere verantwoordelijkheid meebrengt. Anderzijds kan die status ook zorgen voor een gunstige uitstraling in de regio.

'Ach, ik zie het eerder als een mogelijkheid om handbal in onze regio te promoten,' bevestigt de voorzitter. 'Wij komen vaak in de krant, meer dan andere clubs. Wij zijn een graag geziene club in de gemeente, wij kunnen misschien qua trainingsuren in de sporthal wat meer bekomen. Maar daar stopt de uitstraling. Of dat nu echt verder gaat dan Waasmunster betwijfel ik... Inzake jeugdwerking is die uitstraling wél belangrijk. Want wij rekruteren als vaandeldrager wel meer jeugd. Dat is natuurlijk ook de grote verdienste van Veerle Permentier, officieel jeugdverantwoordelijke maar in feite het boegbeeld van onze vereniging. Intussen hebben we toch al een zevental eigen trainers opgeleid voor onze jeugd. Hoe we rekruteren? Via de scholen. We hebben enkele meisjes die op geregelde basis handbalinitiatie geven. Zo hebben we dit seizoen al aardig wat jeugd opgevest. Ja hoor, we hebben knap wat medewerking van de scholen. We hebben niet te klagen wat doorstroming van jeugd betreft...'

Toekomst

DHC Waasmunster realiseerde de promotie naar 's lands hoogste reeks met eigen kweek. Meisjes die met veel geduld en inzet werden opgeleid, enkel aangevuld met enkele meiden terug-van-weggeweest. Dat er in die lichte heel wat talent schuilt is zo helder als pompwater. Marlies Verschuuren staat in de top 10 van de beste schutters. Of al dat talent geen

kapers op de kust aantrekt? Of nog: vreest het clubbestuur niet dat zo'n leuke groep kan worden afgeroomd?

'Dat gevaar sluimert altijd,' geeft Mario Verschuuren toe, 'maar we zijn er momenteel echt niet mee bezig. Veel, zoniet alles, zal afhangen van het behoud in eerste nationaal. Wij zijn als familie verknocht met DHC, maar ik kan niet garanderen dat als wij degraderen Marlies bij de club wil blijven. Want dan heeft zij, en met haar de hele groep, van de top geproefd en dat smaakt naar meer hé. Kom, zij is onlosmakelijk met DHC verbonden, als speelster, als trainster, ik zie ze niet meteen vertrekken. Maar ... zeg nooit nooit. Ik ga als voorzitter overigens geen speelsters tegenhouden en zeker geen spelerscarrière blokkeren.'

'Versterking? Ook dat is niet aan de orde,' besluit T1 Jo Smet. 'DHC is een familieclub, wij betalen geen vergoedingen uit aan de speelsters, dus om het geld moet je niet naar hier komen. De familiale sfeer primeert. Laat ons zeggen: behoud in eerste nationaal en daarin een vaste waarde worden. Dat moet de uitdaging zijn. Play-offs spelen is voor later, wanneer deze groep meer ervaring heeft...'

Cois Van Aelst

VELUX®

FINAL4

26/27 May 2012 • LANXESS arena • Cologne

Ticket hotline +49 221 280 288 • Tickets online at ehfFINAL4.com

VELUX

JACK & JONES

bet-at-home
[.com](http://bet-at-home.com)

SHARP

UNIQA

20 Jaar EHF

In 1991 beslisten 29 Europese handballanden, waaronder België, om hun eigen continentale federatie op te richten. Daarvoor bestond enkel de IHF. De voorbije 20 jaar is de EHF een krachtige locomotief geweest voor de ontwikkeling van de handbalsport op vele vlakken. De EHF 'investeerde in het product', zoals ze het zelf graag noemen, en met succes. De Europese kampioenschappen zijn een succes en de Final4 van de Champions League is waarschijnlijk het spectaculairste en lucratiefste handbalevenement ter wereld., De EHF droeg heel veel bij tot de ontwikkeling van het uitzicht van de sport (denk maar aan de handbalvloeren), de arbitrage en Beachhandbal, en doet serieuze inspanningen om handbal te promoten waar mogelijk.

Opvallend is dat de EHF doorheen haar geschiedenis nog slechts één Secretaris-Generaal kende, de Oostenrijker Michael Wiederer, en slechts aan zijn tweede Voorzitter toe is. De intussen overleden Zweed Staffan Homqvist voltooide het maximum van drie ambtstermijnen, en zijn opvolger de Noor Tor Lian is goed op weg om hetzelfde te doen. Deze personele stabiliteit duidt er enerzijds op dat de huidige bewindvoerders breed gedragen worden binnen de handbalgemeenschap, en wijst anderzijds ook op hun capaciteit om mee te groeien met hun organisatie. In het bijzonder Michael Wiederer wordt gezien als een uiterst bekwaame en visionaire sportbestuurder.

Hij slaagde erin, als relatief jonge Secretaris-Generaal van de Oostenrijkse bond, om het beste dossier samen te stellen om de zetel van de EHF in Wenen te krijgen. Logistieke en financiële ondersteuning voor de prille EHF

kwam er voornamelijk van de stad Wenen, die een beter bod deed dan de concurrentie uit Berlijn en Kopenhagen. In de begindagen had de EHF slechts enkele personeelsleden en dienden ze op korte termijn de volledige organisatie van de Europabekers over te nemen van de IHF, die dat voorheen deed. Daarbij kwam nog dat Europa in een woelige periode verkeerde. Markus Glaser, die de competities beheert bij de EHF, en als één van de eerste personeelsleden aangeworven werd, kreeg onmiddellijk te maken met het uiteenspatten van het GOS en de explosie van Joegoslavië: "Ik wist van sommige teams op den duur niet meer uit welk land ze momenteel kwamen".

Het eerste EK in Portugal, in 1994, was geen hoogvlieger. Er was amper publiek en bijna geen media aandacht. Maar door de jaren evolueerde het EK tot het sterkst bezette handbaltornooi ter wereld, dat honderduizenden toeschouwers trekt en miljoenen TV-kijkers. Het aantal uitzendingen stijgt jaarlijks en de Europese top is zeer breed. De voorbij 20 jaar

wonnen 10 verschillende landen een medaille bij de mannen, en 11 verschillende landen een medaille bij de dames. In januari gaat het EK bij de heren door in Servië, en in december 2012 organiseren onze noorderburen het EK voor dames.

Het huzarenstukje op het vlak van handbalmarketing is echter de VELUX Champions League. Sinds de marketingactiviteiten van de EHF afgesplitst zijn naar een aparte juridische structuur, de EHF Marketing GmbH, wordt deze geleid door Peter Vargo. Vargo ligt mee aan de basis van het succes van de Final4 in de Koln Arena, die meestal maanden op voorhand uitverkocht is en waar de sponsors zich verdringen om naar het VIP gebeuren te komen. Hoofdsponsor Velux investeert jaarlijks ongeveer 2 miljoen Euro in de Champions League, en brengt daarbij ook nog eens 700 VIP's uit alle hoeken van Europa naar Keulen. Misschien heeft Uw lokale VELUX-verdeler nog wel een plaatsje voor U? De Final4 haalde dit jaar 25 miljoen kijkers in de 17 landen waar hij werd uitgezonden.

Kritische noten

Naast de vele domeinen waarin de EHF succesvol is geweest, zijn er ook een aantal kritische noten te plaatsen bij het beleid van de EHF. Zo heeft de EHF uit commerciële overwegingen de kleine handballanden op een zijspoor geplaatst. Nochtans is de EHF de federatie van alle handballanden, ook de kleine. De kleine landen hebben zich dan ook verenigd om hun stem met meer kracht te laten horen, en er werd beloofd rekening te houden met het signaal.

In 2008 werd er ook een stevig partijtje armworstelen gehouden tussen de EHF en de topclubs. Die vonden dat de EHF hen te weinig liet delen in de inkomsten van de Champions League. De topclubs verenigden zich in de Group Club Handball, namen een manager aan (Gerd Butzeck) om hun belangen te verde-

digen, en legden een eisenpakket op tafel dat niet van de poes was. Indien ze geen gehoor zouden krijgen, dreigden ze ermee een eigen Champions League op te richten, zodat ze de inkomsten volledig in eigen zak konden steken. Er werd finaal een vergelijk gevonden, waarbij de EHF een groter deel van de inkomsten naar de clubs liet vloeien. Maar er was meer: de EHF erkende de topclubs, de profliga's en de spelers als belangrijke partners, en lieten hen toe binnen de EHF in een officiële structuur, de Professional Handball Board. Daarvoor erkende de EHF enkel de nationale federaties als gesprekspartners.

Een laatste kritische noot gaat over de relatie tussen de EHF en de IHF. Vele federaties vinden dat de EHF zich te weinig kritisch opstelt tegenover de IHF en haar soms folkloristische leiding en werkwijzen. Ook naar aanleiding van de recente huiszoekingen bij de IHF, waarbij gezocht werd naar bewijzen van fraude en persoonlijke verrijking door IHF voorzitter Hassan Moustafa bleef het oorverdovend stil bij de EHF. Moustafa wordt ervan verdacht persoonlijk 600.000 te hebben opgestreken aan de TV rechten voor het laatste WK. De fratsen van de IHF-Voorzitter hebben het aanzien van de IHF en de handbalsport bij het IOC geen deugd gedaan, en Jacques Rogge zit naar verluidt danig verveeld met de figuur van de IHF Voorzitter.

In 2012 zijn er verkiezingen binnen alle geleidingen van de EHF, maar verwacht wordt dat de huidige bestuursploeg grotendeels opnieuw het vertrouwen van de leden zal krijgen.

David Van Dorpe

De EHF stelt nog tickets beschikbaar voor groepen die de Final Four van de Champions League 2012 willen bijwonen. Voor info en voorwaarden kan u contact opnemen met David Van Dorpe op: david.vandorpe@handbal.be

Giannoula Tsakitzidis: 'De Uiltjes moeten in een warm nest opgroeien...'

Als er één dame is die de Griekse crisis kan oplossen is dat ongetwijfeld Giannoula Tsakitzidis. WIE..? Giannoula Tsakitzidis is de jeugdcoördinator van de oudste handbalclub van Vlaanderen en echtgenote van Roel Kiebooms. Zij is één van de drijvende krachten achter de boomende jeugdwerking van Uilenspiegel HV. Zij is zeer energiek, recht voor de raap en niet op haar mondje gevallen. Giannoula heeft zichtbaar Griekse roots. 'Dat betekent dat ik zeer temperamentvol ben,' verwittigt zij ons.

Giannoula Tsakitzidis speelt zelf handbal in het damesteam van 'den Uil'.

'Na 18 jaar volleybal ben ik drie jaar geleden beginnen handballen om de meisjes vooruit te helpen,' begint ze haar monoloog, 'we wilden een gemotiveerde kern de kans bieden door te groeien naar het damesteam. En als ik ergens mijn tanden in zet laat ik niet meer los. Inderdaad, ik neem geen blad voor de mond, ik zeg wat ik denk. En dat verrast sommige mensen wel eens. Maar ik blijf wel altijd beleefd, dat is een waarde die ik in mijn opvoeding heb meegekregen. Tegenover de scheids, of tegenover de tegenpartij. Ik vind dat je moet gaan voor winst, dat je er hevig mag invliegen, maar dat je na de wedstrijd samen moet kunnen relativeren. Dan zijn we allen liefhebbers van handbal, vrienden onder mekaar. Dat is iets wat ik soms mis in het handbal...'

Jeugdbestuur

De jeugdwerking van Uilenspiegel is hét uithangbord van de oudste club van Vlaanderen. Tijdens het gesprek loopt er een meute welpen rond op training in de Wilrijkse sporthal. In sporthal *De Willecom* in Edegem spelen zich dezelfde taferelen af. Kortom, 'den Uil' heeft een florissante jeugdwerking. Welke toverformule zit achter dat succes?

'Tjah, wat is succes?,' antwoordt Giannoula met een nieuwe vraag, 'Eigenlijk is Uilenspiegel al vele jaren goed bezig met de jeugd. Maar

op gegeven moment is een stel enthousiaste ouders mee in het project gestapt, waaronder ik, en hebben we als het ware een sneeuwbal effect veroorzaakt. Op bepaald moment werd mij gevraagd: jij bent nogal een hevig madammeke, zou jij niet jeugdcoördinator willen worden? Beroepshalve werk ik aan de Universiteit Antwerpen aan een doctoraat over 'Interprofessioneel samenwerken in de gezondheidszorg'. En dat leunt eigenlijk aan bij werken met kinderen, want daar heb je heel veel samenwerking voor nodig. Vandaar dat ik wel sterk geïnteresseerd was in die coördinerende functie. Maar uiteraard ben ik niet alleen. We hebben systematisch een structuur opgebouwd, met een eigen jeugdbestuur en met eigen jeugdtrainers, die stuk voor stuk een opleiding hebben genoten. Voor elke ploeg is er ook een teamcoördinator. Dus eigenlijk ligt het succes in het vrijwilligerswerk, in het enthousiasme van de ouders die hun energie in dit project willen steken en zich voor 100% willen engageren. Dat jeugdbestuur bestaat uit een jeugdcoördinator, dat ben ik, een secretaris, een voorzitter en een communicatieverantwoordelijke. Dat klinkt misschien ambitieus, maar het is wel een structuur die vele clubs ons zullen benijden. Maandelijks houden wij een vergadering met het jeugdbestuur, maandelijks is er een trainersvergadering, en uiteraard is er ook de maandelijks vergadering van het clubbestuur. Tussendoor zijn er dan nog ad hoc vergaderingen om activiteiten voor te bereiden, problemen op te lossen, de competitie te organiseren en zo meer. Spelers die ontevreden zijn, trainers die wat op de lever hebben, we proberen dat allemaal op te lossen door in dialoog te treden. Ik ben dus jeugdcoördinator, maar voor de hele club ben ik ook verantwoordelijk voor het sportief beleid. We

hebben een beleid uitgewerkt dat steunt op drie pijlers. Eén, het recreatieve, houden van handbal. Twee, het competitieve, gaan voor de overwinning. Drie, en dat is nieuw, het luik topsport op clubniveau. En daarmee bedoel ik: kinderen die op de topsportschool zitten worden vanuit de club op de voet gevolgd. Wij hebben nauw contact met de school, wij gaan in dialoog met de leraars over de eindtermen en de vorderingen van onze eigen spelers. Want we willen die kinderen ook niet in de war brengen. Als ze op school iets aanleren wat totaal tegengesteld is aan wat wij ze bijbrengen, dan werkt dat contraproductief. Dus willen we de opleiding op elkaar afstemmen. Inderdaad, dat is een zeer verregaande structuur. In die zin is het dus zeker een succesverhaal...'

Rekrutering

Giannoula Tsakitzidis: 'De integratie van jeugd naar senioren is zeer belangrijk. Vandaar dat we jeugd en senioren zoveel mogelijk bij elkaar betrekken. Samen op zomerstage, samen op winterstage, naar elkaars wedstrijden komen kijken, senioren inschakelen als jeugdtrainer, ... Ach, dat is niet mijn idee hé, dat is de visie van Rudi Sas en Kris Geens, en

nog andere mensen die zich al jaren voor Uilenspiegel engageren. Bedoeling is een warm nest te creëren waarin de Uiltjes gelukkig zijn. Dat is die familiale sfeer, het handelsmerk van de club.'

Dat achter die *boomende* jeugdwerking een intensieve rekrutering schuilt is nogal vanzelfsprekend. Wat is daarvan de succesformule?

'Ach, we hebben grote, kinderrijke families in de club,' lacht Giannoula, 'Nee serieus, rekrutering is eigenlijk de grote verdienste van onze voorzitter, Rudi Sas, die al jaren handbalinitiaties organiseert in diverse scholen van de regio. Die initiaties worden gegeven door trainers uit onze club. Want als kinderen later deelnemen aan een scholentornooi, of ze worden lid van een jeugd ploeg, dan moeten ze meteen die trainer herkennen. Zo van: o ja, die ken ik nog, daar heb ik training van gekregen... Als we een scholentornooi organiseren wordt elke deelnemende ploeg voorzien van een coach en een scheids uit onze miniemen, cadetten, junioren,... Alle trainingen worden geannuleerd en alle trainers proberen aanwezig te zijn. Gewoon voor de zichtbaarheid, laten zien dat je d'r bent, snap je?'

Het kostenplaatje? Inderdaad, koken kost

geld. Maar ... wij betalen onze trainers de absolute minimumvergoeding. Reiskosten worden anders onbetaalbaar als je zo'n uitgebreide jeugdwerking hebt. Wij vergoeden die mensen dus per training, met een minimum aan vervoerskosten. Stages worden niet vergoed. Ik zou graag meer middelen hebben om die trainingen nog beter te maken, nog meer kwaliteit te bieden, maar voorlopig kunnen we dat als club financieel niet rond krijgen. Wij vergoeden ook in verhouding tot hun diploma. En iedereen betaalt zelf lidgeld hé. Iederéén...'

Ambities

Maar wat als andere clubs die jeugdwerking afromen om bij Uilenspiegel talenten weg te kapen? Werkt dat niet demotiverend? De jeugdcoördinator blijft opvallend realist als we dat hete hangijzer aanraken...

Giannoula Tsakitzidis: 'Daar houden we rekening mee. We hebben een warm nest, we hebben een gezellige, familiale club, maar ik vind ook dat je talenten moet laten uitvliegen. Als club mogen wij de eigen beperkingen niet aan onze jeugd opleggen. Als een speler vindt dat het elders beter is, dat hij of zij zich sportief

kan verbeteren, dan zullen wij dat mee ondersteunen. Maar als een andere club niet meer kan bieden dan wij, qua trainingsarbeid, qua sportieve uitdaging, dan gaan wij proberen die speler of speelster op andere gedachten te brengen. Dan moet ik het als jeugdcoördinator samen met het jeugdbestuur maar attractief genoeg maken zodanig dat ze niet willen uitvliegen...

Kijk, als we finaal zowel met onze heren als dames naar een hoger niveau kunnen doorgroeien, en onze spelers blijven, dan zijn wij pas supergelukkig. Kunnen we niet snel genoeg promoveren in verhouding tot het talent dat zit te drummen, dan kunnen we ze bezwaarlijk tegenhouden. Momenteel spelen we met de heren in de Superliga, met de dames in de Liga, maar de ambitie moet zijn van met beide ploegen tweede nationaal te bereiken en daar een vaste waarde te worden. Hoger mikken zou onverstandig zijn, daar zijn wij niet klaar voor. Overigens is dat momenteel ook niet een missie van onze familiale club. Laat die spelers bij ons een goede opleiding krijgen om dan samen, als team -want handbal is tenslotte een teamsport- die stap hogerop te ambiëren.

Waarom uitzwermen om elders op de bank te zitten? In die optiek is de juiste peptalk belangrijk, de spelers wijsmaken: wij werken niet op korte termijn, wij willen op termijn die stap hogerop zetten en niet onbesuisd te werk gaan. Maar als wij daar niet in slagen laten we jullie los...'

Boodschap

'Momenteel zijn we bezig voor onze meisjes miniemen en cadetten een project op middellange termijn uit te werken. Dat is een buitengewone lichting, maar we doen daar ook iets constructiefs mee. Met succes, puur door samen te spelen en te luisteren naar de trainers. We hebben daar ook twee trainers A op gezet, Roel Kiebooms en Seyran Kroyan, die nog bondscoach van Armenië is geweest. Maar het loont ...

De jeugdcompetitie? Ach, ideaal zou zijn provinciaal een soort voorronde te organiseren voor de VHV-competitie. Want niet elke club heeft bij voorbeeld voldoende miniemen, moet daarom pupillen inschakelen, het is zowat in alle leeftijdsgroepen zoeken om aan te vullen. Misschien moet je de VHV-competitie beginnen in de leeftijdscategorie die we provinciaal niet hebben. Ik sta al bij al zeer positief tegenover de VHV-jeugdcompetitie. Maar wat ik bijzonder negatief vind is dat we op nationaal niveau nog steeds geen dameselectie hebben. Als ik zie hoe de heren vernederd worden in Kortrijk tegen Letland, dan stel ik mij toch vragen bij die nationale ploeg hoor. Er is toch een VHV-dameselectie zeg je? Maar ... waar vind ik die terug? Waar lees je er wat over op de website? Hoe zit het met de communicatie daarover? Wie zijn die meisjes? Kom, laat ons nu eindelijk eens op een professionele manier communiceren hé... En nu ik toch bezig ben met mijn ongenoegen: ik vind ook dat er te weinig dialoog is tussen de clubs onderling. Dat zou op provinciaal, landelijk, zelfs op Belgisch niveau serieus verbeterd moeten worden. Daar wordt onvoldoende werk van gemaakt....

Of ik nog een boodschap heb? Ja zeker, ik wil van de gelegenheid gebruik maken om iedereen bij Uilenspiegel te bedanken voor hun inzet. Voor wat al werd gerealiseerd tot nog toe en voor wat we in de toekomst nog willen realiseren. En een warme oproep richten tot alle clubs om nu eens eindelijk met elkaar in dialoog te gaan, te willen praten en samenwer-

ken. Uilenspiegel staat er alleszins voor open...'
Cois Van Aelst

WELTA: de revival van een oude glorie

Het Mechelse handbal dateert van de pionierstijd, toen er nog veldhandbal met 11 werd gespeeld. Schrijver dezes herinnert zich nog levendig de belangrijke Mechelse handbalkern in de jaren '60 van vorige eeuw. En zeker die legendarische matches in de Mechelse groentehal. Uit Welta werden later Klub Mechelen (Malinois) en Mechelse (het latere HC Bonheiden) geboren, de naam Welta raakte zelfs wat in de vergetelheid. 'Zes jaar geleden hebben we onze roots terug opgezocht,' vertelt voorzitter Marnix Somers, 'we hebben de naam Welta in ere hersteld. En geloof me, de heropstanding is volop bezig...'

Aanleiding was een samenwerking met Bonheiden. 'Zij hadden veel jeugd, wij hadden meer senioren, en samen hebben we geprobeerd het handbal in onze regio een nieuwe elan te geven. We hebben toen de beslissing genomen van deze twee clubs, die historisch gezien ontstaan zijn uit Welta, opnieuw onder die merknaam onder te brengen. Met gevolg dat wij nu als handbalvereniging op twee plaatsen rekruteren en trainen, Bonheiden en Mechelen. Hierdoor heeft de club meer regionale uitstraling gekregen. Neem nu onze dames, die met evenveel zijn als de heren en even ambitieus. Een tiental van hen woont in Hofstade. Zo overschrijden we zelfs de provinciegrenzen,' aldus nog Marnix Somers..

Old Devils

Welta is ongetwijfeld de oudste Mechelse handbalvereniging. Vorig seizoen werd de 60ste verjaardag gevierd. Een jubileum, maar ook de geboorte van het nieuwe Welta. Marnix Somers voor tekst en uitleg.

'Rond die verjaardag werd een feestdag georganiseerd met evenementen, een reünie van oud-spelers, jeugdwedstrijden, zelfs wedstrijden onder de ouders, kortom allerlei festiviteiten. We gingen uit van het idee: het is allemaal begonnen met Welta, hoe is het Mechelse handbal geëvolueerd en waar staan we nu? We hebben ook de Mechelse kampioenen van 1979 gehuldigd. Sokolowski, Antczak, Theo Van Dessel, Norrie Schoefs, Philippe Denis, Norbert Liekens, Pol De Preter, Hans Van Seuningen, Chris Somers,... De legendarische voorzitter Jef Wuyts was ook aanwezig op die huldiging en zelfs Raf Loozen van de kampioenenploeg van 1952. Maar het meest geslaagde initiatief was ongetwijfeld de creatie van de Old Devils. We hebben toen alle mogelijke spelers benaderd die ooit gespeeld hebben bij Welta, Mechelse,

Klub Mechelen en Handbalclub Bonheiden. En die oproep is een grandioos succes gebleken. We wilden die oud-spelers samenbrengen, samen laten trainen en spelen, en hopen dat de vonk opnieuw zou overslaan. Intussen hebben we bijna twintig *Old Devils* opgevest, spelers die tot vijftien jaar inactief zijn gebleven en na die reünie opnieuw een hechte groep zijn geworden. Voor het huidige Welta is dat om vele redenen belangrijk. Om te beginnen qua sponsoring. Een aantal van die mensen hebben een eigen bedrijf, of werken voor een grote firma, en waren bereid zich in te spannen om de club financieel te helpen. Dan heeft dit initiatief ook een nieuwe dynamiek teweeggebracht, mensen die zich spontaan hebben aangeboden als medewerker. Begeleiding van jonge scheidsrechters, organisatie van een mosselavond, hulp aan de wedstrijdtafel, noem maar op. Bovendien werd ook onze jeugdwerking er beter van, want die *Old Devils* hebben jonge kinderen die op hun beurt willen handballen. Dus er is een sterke dynamiek ontstaan in de club. Nu nog steeds plukken we daar de vruchten van en er sudderen zelfs ideeën om ook *Old Angels* op te richten...'

Neerwaartse spiraal

Het Mechelse handbal heeft een hele weg afge-

legd. Van de pioniersrol in de jaren stillekes, via de successen van Klub Mechelen in de jaren '70, tot de eerder bescheiden positie thans in de Liga Oost. Een negatieve evolutie heet dat. Maar ... hoe is het zo ver kunnen komen?

'Ik ben nog beginnen handballen in het Sint-Romboutscollege bij Jan Pauwels, een naam die klinkt als een klok in het Mechelse handbal,' herinnert *Marnix Somers* zich. 'En samen met mij zijn toen heel veel jongens beginnen spelen. Met andere woorden: er bestond toen een soort natuurlijke aanvoer van jong talent vanuit die school. Zelf heb ik nog één seizoen in eredivisie gespeeld, maar eigenlijk was de neergang toen al begonnen. En dat had alles te maken met het uiteenvallen van die toenmalige kampioenenploeg. Antczak en Sokolowski vertrokken, de rest volgde, want het geld was op. Inderdaad, er is destijds waarschijnlijk onberedeneerd omgesprongen met spelersvergoedingen. Financieel kon Klub het kostenplaatje niet meer rond krijgen. En ... geen geld, geen Zwitsers hé. Dus begon het eens zo gerenommeerde Mechelse handbal af te kalven. Er was plots geen basis meer, we zijn altijd maar verder weggezakt. Begin jaren '90 hadden we nog een 40-tal spelers, gemiddelde leeftijd 29 jaar, maar geen jeugd meer. En bovendien zeer beperkte financiële mid-

delen. Een voorbeeld: wij waren als club omzeggens volledig afhankelijk van de bekende Jumping van Mechelen, in de Nekkerhal. Wij leverden daar gedurende vier dagen hand- en spandiensten en werden daar behoorlijk voor vergoed. Plots viel die organisatie in duigen en wég onze grootste bron van inkomsten. Toen hebben we als clubbestuur gezegd: we moeten het totaal anders aanpakken, onze inkomsten veel meer diversifiëren en andere vormen van sponsoring zoeken. Het Jeugdportfonds heeft ons toen ook aardig op weg geholpen, net als de gemeentelijke subsidies van Bonheiden en de Stad Mechelen. Kortom, we hebben het in de jaren '90 over een andere boeg gegooid. We zijn eigenlijk vanaf nul herbegonnen en langzaam beginnen bouwen aan een club die in de Vlaamse handbalwereld een rol van betekenis wil gaan spelen.'

Toekomst

Intussen is Welta aan een nieuw hoofdstuk begonnen. De club beschikt over een dynamisch clubbestuur en de voorzitter heeft een duidelijke toekomstvisie. En die wil hij graag kwijt... *Marnix Somers*: 'Momenteel zijn we een heel jonge club. We hebben een 80-tal spelers van

min 18 jaar, een 40-tal spelers van +18 en ook, niet onbelangrijk, 16 Old Devils. Dat maakt ruim 130 spelers, waarvan de jeugd ploegen momenteel onder Welta Bonheiden zijn ingeschreven, cadetten en senioren onder Welta Mechelen. In diverse sporthallen. De gemiddelde leeftijd van onze dames- en herenploegen schommelt rond de 22 jaar. Daar zit dus een enorme groeimarge in. Bij de jeugd zijn we in alle leeftijdscategorieën actief, behalve junioren. Want de goede cadetten moeten meteen in de Ligaploeg stappen. Dat is jammer, inderdaad, maar het is ook een van mijn doelstellingen op die jeugdpiramide compleet te maken. Qua rekrutering zijn we zeker goed bezig, maar het is een strijd die we elke dag voeren en moeten blijven voeren. Helaas hebben we geen vaste samenwerking met scholen. Maar we organiseren wel een interscholentornooi. Voorafgaand aan die toernooien geven we handbalinitiatie in scholen uit de regio. We organiseren ook handbalkampen in Bonheiden, in 2012 ook in Mechelen. Dat zorgt voor een redelijke instroom van jeugd, maar toch nog onvoldoende. We moeten daar nóg harder aan werken, meer gestructureerd en gedreven. Het is ook niet zo evident om in

deze regio jonge handballers aan te trekken. Er is veel voetbal, basketbal, turnverenigingen met meer dan 1000 leden, hockey, waterpolo, rope skipping, volleybal, ... De concurrentie is bijzonder groot, het is vechten voor elke jongen of meisje. En dan is het belangrijk dat je als club beschikt over een groep gemotiveerde medewerkers. Ik denk wel dat we die de laatste jaren gevonden hebben. We hebben ook zeer competente gediplomeerde trainers, voor àlle ploegen. De resultaten van onze jeugd zijn dan ook navenant. Vorig seizoen speelden onze cadetten mee in de VHV-competitie, en momenteel staan onze miniemen in de VHV-competitie op een mooie derde plaats. Dat is hoopgevend voor de toekomst, maar toch moeten we er nog meer aandacht aan besteden. De voorbereidingen daartoe zijn volop bezig. Er zit een sporttechnisch comité in de pijplijn, dat maandelijks met de trainers zal vergaderen en op gelijke hoogte van het clubbestuur zal staan.'

Op naar Superliga

Vorig jaar speelde Welta heren constant onder degradatiedruk in de gevarenzone van Liga Oost. Dit seizoen draaien ze bovenaan vlot mee. Vanwaar die ommekeer? 'Ach, eigenlijk waren wij in de play-downs al goed bezig. We hebben maar één wedstrijd ver-

loren, al de rest gewonnen, en toch moesten we degraderen,' besluit de Welta-voorzitter. 'Gelukkig werden we later opgevestigd. In de vakantie belde David Van Dorpe me met het heuglijke nieuws: jullie mogen blijven, zijn jullie er klaar voor? Intussen meen ik toch te hebben bevestigd. We ambiëren zelfs de play-offs. We hebben een goede mix van jong en oud, met onder meer enkele *Old Devils* die bijspringen waar nodig. We zijn écht goed bezig. Maar onze ambitie op termijn is van zowel met heren als dames een stek te veroveren in de Superliga. Kijk, ik ben geen voorzitter geworden om met de club te blijven stilstaan hé. Ik wil in vijf jaar tijd het aantal jeugdspelers verdubbelen, van 80 naar 160 dus, en sportief een hoger niveau bereiken. Uiteraard willen we dat bereiken met in hoofdzaak eigen materiaal, en zeker zonder import van spelers die betaald worden. Daar hebben we geen geld voor en het past evenmin in onze visie. Onze structuur verbeteren, onze financiële situatie versterken, onze jeugdwerking uitbreiden, meer gestructureerde trainingsarbeid realiseren in alle categorieën, jeugdtrainers nog beter opleiden en begeleiden, en als club naar boven groeien. Dat zijn de concrete toekomstplannen van Welta. Niet mis als opdracht hé...?'

Cois Van Aelst

Wat is de rol van de waarnemer?

Een handbalwedstrijd wordt administratief opgevolgd door een tijdwaarnemer, die het scorebord bedient, en een wedstrijdsecretaris, die het wedstrijdblad invult. Soms zien we aan de wedstrijdtafel ook nog een derde man opduiken: de waarnemer. Hij wordt afgevaardigd door het scheidsrechterscomité. Af en toe ontstaan er discussies tussen trainers, spelers en tafelofficials enerzijds en die waarnemers anderzijds. Hieruit blijkt vaak dat niet iedereen op de hoogte is van de juiste opdracht van de waarnemer en vooral ook van zijn bevoegdheden. Daarom vroegen we aan Chef Scheidsrechter François Mulleners om het aan de lezer van Handbal X-tra eens duidelijk uit te leggen.

Kleine historiek.

Oorspronkelijk waren er enkel 'controleurs' en hun opdracht beperkte zich ertoe om een evaluatie te maken van het scheidsrechterskoppel en hun een aantal raadgevingen mee te geven voor volgende wedstrijden. De controleur deed zijn taak vanuit de tribune en kwam dus op geen enkel ogenblik tussen in de wedstrijd. Hij had enkel na de wedstrijd een gesprek met beide scheidsrechters over hun prestatie en vulde een evaluatie rapport in, met een puntentotaal. Op basis van deze rapporten deelde de Scheidsrechters Commissie de koppels in en bepaalde zij voor welke wedstrijden een koppel kon ingezet worden. Het aantal controleurs was beperkt tot enkele personen, hooguit drie, en het aantal controles dat een koppel kreeg was dan uiteraard ook zeer beperkt.

Toen er geregeld problemen met tafelofficials opdoken in de hoogste herenafdeling, besliste de Raad van Bestuur om bij elke wedstrijd op dit niveau een controleur aan te duiden en deze verplicht aan de wedstrijdtafel te doen plaats nemen. Hierdoor hadden de koppels op het hoogste niveau zeer geregeld controle, maar bleef er weinig over voor de andere scheidsrechters (en dan vooral de jongere scheidsrechters). Sindsdien groeide het korps van waarnemers aan met scheidsrechters die de leeftijdsgrens bereikten en toch actief wilden blijven in de wereld van de arbitrage. Op uitdrukkelijke vraag van de scheidsrechters, werd het principe ingevoerd dat indien er een controleur voor een wedstrijd werd aangeduid, deze steeds plaats diende te nemen aan de wedstrijdtafel. De scheidsrechters merkten

dat de aanwezigheid van de controleur aan de wedstrijdtafel een belangrijke hulp en ondersteuning was bij het beheer van de wedstrijd. De Paritaire Scheidsrechterscommissie, het hoogste orgaan voor de arbitrage in België, voegde een aantal taken toe aan de functie van de controleur. Ze haalde daarvoor de monsterd bij de 'delegates' van de EHF, op Europese wedstrijden en interlands. De 'controleur' werd van dan af 'waarnemer'. Ook bij wedstrijden op een lager niveau zal een waarnemer, indien er één werd aangeduid, steeds aan de wedstrijdtafel plaatsnemen.

Taken van de waarnemer.

De taken van de waarnemer kunnen grosso modo in drie tijdsgebieden ingedeeld worden.

Vóór de wedstrijd

Eerst moet hij ervoor zorgen dat het wedstrijdformulier tijdig door beide teams wordt ingevuld (minstens 30' voor aanvang van de wedstrijd) en daarna controleert hij het ingevulde wedstrijdblad aan de hand van de spelerslicenties.

Vervolgens moet hij met beide teams de kleuren van de wedstrijduitrusting van spelers en keepers vastleggen en ervoor zorgen dat er nog een kleur beschikbaar blijft voor de scheidsrechters.

Ter herinnering: spelers van beide teams moeten duidelijk verschillende kleuren dragen. Beide teams moeten daartoe steeds 2 stellen van verschillende kleur bij zich hebben: een heldere kleur en een donkere kleur. (Vooral voor teams op het hoogste niveau is dit een must, en al helemaal bij een TV uitzending). Alle keepers van eenzelfde team moeten de zelfde kleur dragen, die voldoende verschilt van de uitrusting van het eigen team, van dat van de tegenstrever en ook van de keepers van de tegenstrever. Bijkomend mogen de officials van een team geen shirt of trui dragen in dezelfde kleur als het andere team (mag wel de kleur van het eigen team zijn). Wordt de keeper gewisseld voor een 7e veldspeler, dan moet deze laatste dezelfde kleur trui (of overgooier) dragen als de keepers van zijn team en deze vóór het betreden van het veld correct aangetrokken hebben. Daarbij moet zijn nummer nog zichtbaar zijn.

Daarna controleert de waarnemer de beide wisselzones. Hij gaat na of de opstelling van de banken aanvaardbaar is, of er voldoende zitplaatsen zijn en of het begin en einde van de coaching zone duidelijk zijn.

Hij gaat na of de uitrusting van de wedstrijdtafel en de tijdopname in orde zijn en maakt afspraken met de tafelofficials met betrekking tot het bevestigen van de bestraffingen aan de scheidsrechters en het gebruik van de formulieren voor de tijdstraffen. Enkel indien op het scorebord minstens 3 tijdstraffen per team kunnen genoteerd worden met vermelding van het rugnummer, mogen de bestraffingen op het scorebord genoteerd worden.

Ten slotte gaat hij na of er een terreinafgevaardigde aanwezig is en een veger.

Tijdens de wedstrijd

De waarnemer moet waken over het correct gedrag van spelers en teamofficials in de wissel zone. Gebeurt dit niet dan zal hij eerst trachten hun hiertoe aan te manen. Geven spelers/teamofficials hier geen gevolg aan, dan kan de waarnemer de scheidsrechters vragen om een bestraffing op te leggen.

Ter herinnering:

Het is toegestaan aan één teamofficial om permanent recht te staan, om zijn taak als coach (van het eigen team) uit te voeren. Een tweede teamofficial mag kortstondig rechtstaan om een gekwetste speler te verzorgen, een korte instructie te geven aan een speler of keeper, maar daarna moet hij dadelijk weer gaan zitten. Spelers moeten na het wisselen zo vlug mogelijk gaan zitten. Zij mogen slechts kortstondig vóór het opgaan rechtstaan, zonder het zicht van de tafelofficials te belemmeren. Coaches dienen de coaching zone te respecteren en mogen enkel voor het indienen van de team-time-out kaart naar de wedstrijdtafel komen. Spelers, teamofficials en tafelofficials dienen zich te onthouden van elke commentaar op de wedstrijdleiding en scheidsrechters en waarnemer met respect te behandelen.

De waarnemer controleert ook het werk van de tafellofficials en moet dus zijn eigen chronometer bij zich hebben. Hij controleert ook (samen met de tafellofficials) het wisselen van de spelers.

38

Daarnaast neemt de waarnemer notities met betrekking tot de prestatie van de scheidsrechters, nuttig voor het evaluatiegesprek na de wedstrijd. De waarnemer moet erover waken dat de scheidsrechters geen 'scheidsrechterlijke dwaling' begaan, die zou kunnen leiden tot een klacht of het opnieuw spelen van de wedstrijd.

Ter herinnering:

Een foute beslissing van de scheidsrechter is niet hetzelfde als een scheidsrechterlijke dwaling! De waarnemer is geen derde scheidsrechter en nog minder de hoofdscheidsrechter. Hij heeft geen enkele bevoegdheid om tussen te komen binnen het observatiegebied van de scheidsrechters.

Het heeft dus totaal geen zijn om bij de waarnemer verhaal te halen indien je van mening bent dat de scheidsrechters een foutieve beslissing hebben genomen, bij voorbeeld een onterechte strafworp. Een 'scheidsrechterlijke dwaling' heeft betrekking op een procedurefout. Bij voorbeeld: het spel na een bestraffing laten hernemen door het verkeerde team. Indien de waarnemer dit vaststelt, zal hij de scheidsrechters hierop wijzen, maar de eindbeslissing zal steeds bij de scheidsrechters liggen.

De waarnemer moet er ook over waken dat de speaker zich correct gedraagt en zijn functie niet misbruikt om kritiek te geven op de arbitrage of zich degenererend uit te laten over de tegenstrever.

Na de wedstrijd

In geval van moeilijkheden of incidenten kan de waarnemer een rapport opmaken ter attentie van de bondsinstanties. De waarnemer moet, in samenwerking met de ordediensten, waken over veiligheid van de scheidsrechters en de teams, en zal de zaal pas na hun vertrek verlaten. De waarnemer wordt ook geacht de correcte invulling van het wedstrijdformulier te controleren.

Ter herinnering:

Het is enkel de scheidsrechter toegestaan om in het vak 'opmerkingen' iets te noteren.

De waarnemer moet na de wedstrijd een evaluatie gesprek voeren met de scheidsrechters over hun prestatie op basis van zijn notities. Hij analyseert hun huidige prestatie en geeft feedback zodat zij hun toekomstige prestaties kunnen verbeteren. Ten slotte stelt hij een rapport op over de prestatie van de scheidsrechters voor de bevoegde scheidsrechterscommissie.

François Mulleners

Wist je overigens dat ...

...de scheidsrechters geen rode kaart meer kunnen geven voor feiten of incidenten die gebeuren na het eindsignaal? Zij moeten hierover wel een schriftelijk verslag opmaken en binnen de 5 werkdagen opsturen naar het Secretariaat Generaal van dienst.

...ook waarnemers een verslag kunnen opmaken over incidenten, onregelmatigheden of onwettig gedrag vóór, tijdens of na de wedstrijd.

JE WINT
750.000€

WIE VAL
JE 'T EERST IN
DE ARMEN?

Lotto

GEEF JE DROMEN MEER KANSEN

BELGIË vs MONTENEGRO

Kwalificatiewedstrijd voor het WK 2013

Zaterdag 07 / 01 / 2012 > 20h00

Doornik / Hall des Sports
de la CET
Avenue de Gaulle 2
7500 TOURNAI